

Så sagde Socialdemokraterne: For nu at lukke skattedebatten siger vi: Nu slutter vi os til regeringens skattestop.

Vi har nok hele tiden haft på fornemmelsen, at det ikke var sådan dybtfølt af hjertet, men nu fik vi så forleden også syn for sagn; vi fik en klar udtalelse fra fru Lotte Bundsgaard, der var med til at formulere det i sin tid, og hun sagde: Det var af rent taktiske grunde, at vi sluttede os til skattestoppet.

Fru Lotte Bundsgaard skriver i en bog:

På skatteområdet har vi valgt den vælgerpopulære løsning og har støttet regeringens skattestop. Her valgte vi altså at satse på vælgeropbakning frem for at satse på egne værdier.

Så skriver hun videre om, hvordan man i virkeligheden skal se at komme af med skattestoppet. Det her er ren taktik. Og så beskriver hun, hvordan man skal få kvalt det her skattestop, og siger så: Det kræver bare en lille omvej at nå til dette mål.

Det er jo befriende ærligt, at fru Lotte Bundsgaard på den måde fuldstændig afslører hulheden i den socialdemokratiske tilslutning til skattestoppet, og når man så har hørt fru Helle Thorning-Schmidt i dag og de overbud, der er præsenteret, må man sige: Ja, det er Socialdemokratiet classic, som vi altid har kendt det – større og større udgifter, højere og højere skatter, og skattestoppet kan vi ikke fæste lid til.

Så er der i øvrigt i dag yderligere føjet en meget bemærkelsesværdig ting til debatten, nemlig at fru Helle Thorning-Schmidt satte spørgsmålstegn ved rimeligheden af forårspakken. Regeringen blev kritiseret voldsomt for at have gennemført forårspakken, og det blev påstået, at med den skattelettelse, vi her gav ganske almindelige mennesker, har vi på det nærmeste ødelagt velfærdssamfundet.

Det rejser jo det spørgsmål: Var det, fru Helle Thorning-Schmidt sagde i dag, at forårspakken skal ruller tilbage? Var det, at Socialdemokraterne er ude på at tage den skattelettelse fra folk, som de fik bevilget i foråret 2004? Det er vel svært at tro det, men på den anden side er kritikken af regeringen jo fuldstændig uden indhold, medmindre fru Helle Thorning-Schmidt virkelig mener, at den skattelettelse skal tages hjem igen. Ellers er det jo en gratis omgang at stå og kritisere regeringen. Man kan jo ikke både sige, at det er kritisabelt, at regeringen har gennemført en skattelettelse, og så ikke ville tage den skattelettelse tilbage.

Så man kan jo kun få den forståelse af fru Helle Thorning-Schmidts kraftige kritik af regeringen, at det er, fordi fru Helle Thorning-Schmidt pønser på at snuppe den skattelettelse fra folk igen.

Lad mig minde om, at forårspakken var med til at sætte skub i dansk økonomi på det rigtige tidspunkt, og den har betydet, at med skattestoppet og regeringens andre ting har en ganske almindelig lønmodtagerfamilie fået 25.000 kr. mere til rådighed om året. Det er da noget, der betyder noget i almindelige menneskers budgetter, og derfor tror jeg, at det gør mange mennesker urolige i dag at høre Socialdemokraternes leder sætte spørgsmålstegn ved forårspakken og i den grad kritisere regeringen for at have gennemført en forårspakke, som i den grad var med til at sætte gang i dansk økonomi, skabe job, skabe beskæftigelse, skabe fremgang i det danske samfund.

Over for det står jo en regering, der repræsenterer tryghed, tillid og forudsigelighed med et skattestop og et regeringsprogram, der er krystakklart, og som slår fast: Ja, regeringen vil fortsætte denne sænkning af skatten på arbejdsindkomst, forudsat at der er det nødvendige økonomiske råderum til det. Så det er altså slingrekurs over for fast kurs.

Så havde jeg jo også set frem til fru Marianne Jelveds indlæg, og lad mig allerførst sige, at jeg hæftede mig ved nogle interessante betragtninger fra fru Jelveds side. Det var debatten om velfærdsrettigheder, kvalitetsrettigheder og disse såkaldte centralt fastsatte minimumsstandarder i velfærdssystemet. Og der kom fru Marianne Jelved med nogle meget interessante betragtninger om, hvordan det skulle håndteres, og hvordan man kunne forstå det, som jeg må sige at jeg ligger meget tæt op ad.

For det er ikke et enten-eller. Der er områder i det danske samfund, hvor vi fra Folketingets side fastsætter centrale standarder. Det gør vi f.eks. på skoleområdet – vi gør det faktisk også på dele af velfærdsområdet. Så det tror jeg også vi vil have i fremtiden. Og det er ikke sådan, at regeringen afviser at drøfte den slags, det vil jeg gerne understrege. Men det handler om at finde den rigtige balance, for man kan ikke både sige, at man ønsker øget medindflydelse for den enkelte medarbejder ude på den enkelte institution, og så sige, at Folketinget skal sidde i detaljer og bestemme, hvordan tingene skal gribes an. Man kan ikke både sige, at man lægger vægt på det kommunale selvstyre og tilliden til vore